

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

* Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 28 Μαΐου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 26

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Ἡ παράδοσις, βλέπετε, παρουσιάζει ὅλους τοὺς ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων νὰ ξεροφθύνονται δίπλα στὴ φωτιά ἀπὸ τὴν κατασκήνωσή τους.

— Ἐξοχα δὲν εἶναι ; εἶπε ὁ Τζόε.

— Περίφημα ! συμφώνησε ὁ Τόμ.

— Τί θάλεγαν τ' ἄλλα παιδιὰ, ἂν μπορούσαν νὰ μᾶς ἴδουν !

— Θὰ σκοτίζονταν ποῖο νὰ πρωτοέρθη ἐδωπέρα, ἔ Χώκ.

— Ἀμέ; ἔκανε ὁ Χώκ.

Ἐγὼ ἐδῶ εἰμαι φίνα, καλύτερα δὲν μπορούσε νὰ γίνη. Στὸ σπῆτι μου ἔτσι κι' ἄλλοιῶς φαί δὲν ἔχω καὶ ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔρθη κανεὶς νὰ μοῦ δίνη κλωτσιές καὶ νὰ μὲ βρίζῃ ἀλύγτη καὶ ὅ,τι ἄλλες βρισιές.

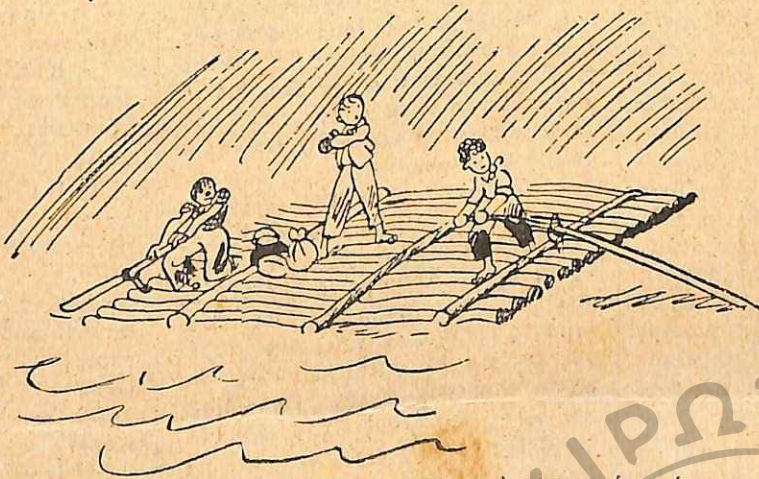
— Αὐτὴ, μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι ζωὴ, εἶπε ὁ Τόμ. Δὲν ἔχεις κάθε πρωὶ νὰ σηκώνεσαι ἀπὸ τὰ ξημερώματα καὶ νὰ νίβεις καὶ νὰ χτενίζεσαι καὶ νὰ πηγαίνεις στὸ σχολεῖο, καὶ ὅλες αὐτὲς τίς κουταμάρες. Δίκιο δὲν εἶχα, Τζόε, ὅταν σάλεγα ; Ὁ πειρατὴς καὶ στὴ στεριά ὅταν εἶναι περνάει τὴν καλύτερη ζωὴ, ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτε, ἐνῶ ἕνας ἐρημίτης τοῦ βγαίνει ἡ ψυχὴ του στὶς μετάνοιες καὶ στὶς προσευχές—κι' ὕστερα δὲν εἶναι καὶ τόσο διασκεδαστικὸ νὰ βρίσκει κανεὶς πάντα ἔρημος καὶ μοναχός.

— Ἐ, βέβαια, εἶπε ὁ Τζόε, μὰ κι' ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα σκεφθεῖ στὰ σοβαρά. Τώρα ποῦ τὸ δοκίμασα τὸ ἔχω χίλιες φορές καλύτερο ποῦ εἶναι πειρατὴς.

— Ὑστερα, συνέχισε ὁ Τόμ, τοὺς

ἐρημίτες δὲν τοὺς ἔχουν πιά καὶ σὲ τόσο μεγάλῃ ἐκτίμησιν ὥπως ἄλλοτε, ἐνῶ τοὺς πειρατὲς τοὺς τρέμουν. Ἀφῆσε δὲ πού ὁ ἐρημίτης πρέπει πάντα νὰ κοιμᾶται ἐπάνω στὸν πύδ σκληρὸ βράχο ποῦ θὰ βρῇ, νὰ φοράῃ σακιά καὶ νὰ ρίχνῃ στάχτη στὸ κεφάλι του, καὶ νὰ στέκετ' ὁλόρθος στὴ βροχή...

— Νὰ ρίχνῃ στάχτες στὸ κεφάλι

* Ὁ Τόμ στεκόταν στὴ μέση τῆς σχεδίας μὲ σταυρωμένα χέρια.
(Σελ. 221, στ. α').

του ; καὶ γιατί νὰ τὸ κάνῃ αὐτό ; τὸν ἔκοψε ὁ Χώκ.

— Ἔρω γὼ γιατί νὰ τὸ κάνῃ, μὰ ἔτσι πρέπει. Ὅλοι οἱ ἐρημίτες τὸ κάνουν. Καὶ σὺ ἂν ἦσουν ἐρημίτης θὰ τῷκανες.

— Ἀμ δὲ πού θὰ τῷκανα, εἶπε ὁ Χώκ.

— Τί λές, καλέ, ἂν κοιτοῦσες ἄς μὴν τῷκανες ! Καὶ πῶς θὰ τὸ γλύτωνες ;

— Ἔρω καὶ γὼ ; θὰ τῷκαγα.

— Θὰ τῷκαγες ; Τί λές, βρέ Χώκ !

Ὁραῖος ἐρημίτης θὰ ἦσουν, μὰ τὴν

ἀλήθεια. Θὰ ντρόπιαζες ὅλους τοὺς ἐρημίτες.

Ὁ Ἐρυθρόχειρ δὲν τοῦδωσε ἀπάντησι, γιατί ἦταν ἀπασχολημένος μὲ κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερο. Εἶχε ἀποτελειώσει τὸ τρύπημα ἐνδὲς καλαμποκότσανου καὶ τώρα γέμιζε τὴν τρύπα μὲ καπνὸ. Ἐβαλε στὴν ἀκρὴ ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο κι' εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρωτόγονη αὐτὴ πίπα του ἐβγήκε ἕνα σύννεφο εὐωδιαστοῦ καπνοῦ. Οἱ ἄλλοι πειρατὲς τὸν ἐζήλεψαν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς τους γιὰ τὸ μεγαλοπρεπέστατό του αὐτὸ ἐλάττωμα καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

— Καὶ τί κάνουν λοιπὸν οἱ πειρατὲς ; ρώτησε ὁ Χώκ, ἔσπλωμένος μακάρια καὶ βγάζοντας καπνοὺς σὰν φουγάρο.

Ὁ Τόμ ἀποκρίθηκε :

— Ἀπὸ δουλειές ἄλλο τίποτε. Πιάνουν καράβια καὶ τὰ καῖνε, καὶ παίρνουν τοὺς θησαυροὺς τους καὶ τοὺς κρύβουν σὲ κάτι φοβερὲς μεριές στὸ νησί τους δὲ ποὺ τοὺς φυλάνε τὰ στοιχεῖα καὶ σκοτώνουν

ὅλους ὅσοι εἶναι μέσα στὰ καράβια καὶ τοὺς ρίχνουν στὴ θάλασσα, καὶ ἄς τα, μὴν τὰ ρωτᾷς τί γίνεται.

— Καὶ φέρνουν καὶ γυναῖκες στὸ νησί, συμπλήρωσε ὁ Τζόε, τίς γυναῖκες δὲν τίς σκοτώνουν.

— Ἀ, ὄχι, βέβαια, ἐπιβεβαίωσε ὁ Τόμ, δὲν σκοτώνουν γυναῖκες, εἶναι πολὺ εὐγενεῖς.

— Ἀσε πιά καὶ τί ρούχα φορᾷνε, εἶπε ὁ Τζόε. Ὅλο χρυσάφια καὶ διαμάντια.

— Ποῖός ; ἔκανε ὁ Χώκ.

— Ποῖός ἄλλος, καὶ μὲν οἱ πειρατὲς.

«Ο Χώκ κοίταξε με μελαγχολικό βλέμμα τὰ ρούχα που φορούσε.

— Μου φαίνεται πώς τὰ ρούχα μου δεν ταιριάζουνε και τόσο σ' ἐναναν πειρατή, εἶπε με συγκρατημένο καὶ μὲν. Μὰ δὲν ἔχω κι' ἄλλα ἀπ' αὐτά.

Τ' ἄλλα παιδιὰ δμως τὸν παρηγόρησαν λέγοντάς του πὼς γρήγορα θ' ἀποκτοῦσε καὶ καλὰ ρούχα μόλις θ' ἀρχίζαν τὶς πειρατείες. Τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ πὼς γιὰ τὴν ἀρχὴ καλὰ ἦσαν καὶ τὰ κουρέλια του, ἀν καὶ οἱ πλούσιοι πειρατὲς ἔφεραν ἀπὸ τὸ σπῆτι τους δολόκληρο τὸ ρουχισμό τους.

Σιγά-σιγά ἡ κουβέντα ἀρχισε νὰ ξεφυχάῃ καὶ ἡ νύστα ἐβάρυνε τὰ βλέφαρα τῶν παιδιῶν. Ἡ πίπα γλύστρησε ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Ἐρυθρόχειρος καὶ ἀποκοιμήθηκε τὸν ὕπνο πού φέρνει ἡ κούραση τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀναπαυμένη συνείδηση. Ὁ Τρόμος τῶν Ὀχλασῶν καὶ ὁ Μαῦρος Ἐκδικητὴς τῆς Ἰσπανικῆς Κατοχῆς δυσκολεύτηκαν ὥστόσο περισσότερο ν' ἀποκοιμηθοῦν. Εἶπαν τὴν προσευχὴ τους ἀπὸ μέσα τους καὶ ξαπλωμένοι, ἀφοῦ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ κανεὶς πὺ νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ νὰ τὴν ποῦν δυνατὰ καὶ γονατιστοί. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς πέρασε καὶ ἡ φευγαλέα σκέψη νὰ μὴ τὴν ποῦν καθόλου, μὰ ὁ φόβος μήπως ὁ οὐρανὸς ρίξῃ κανέναν ἰδιαίτερο καὶ ἀποκλειστικὸ κεραυνὸ γι' αὐτούς, δὲν τοὺς ἄφησε νὰ δώσουν οὔτε ὑπόστασιν κἄν σ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ὑστερα εὐθὺς παραδόθηκαν στὸν ὕπνο, μὰ τὴν ἡμέραν ἀκόλουτος ἕνας παρείσακτος πού δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς· ἡ συνείδησή τους.

Ἀρχισαν νὰ νοιώθουν ἕναν ἀόριστο φόβο πὼς δὲν ἔκαναν ἴσως καλὰ πὺ ἐφυγαν κρυφὰ ἀπὸ τὰ σπῆτια τους καὶ ὕστερα θυμήθηκαν καὶ τὸ κλεμμένο λαρδί καὶ χαιρομέρι καὶ τότε πια ἦταν πὺ ἀρχισε τὸ ἀληθινὸ τους βασανιστήριον. Δοκίμασαν νὰ ἡσυχάσουν τὸν ἑαυτὸ τους λέγοντας πὼς χίλιες φορὲς εἶχαν πάρει κρυφὰ γλυκίσματα καὶ μῆλα, μὰ ἡ συνείδησή τους δὲν ἐπειθόταν μὲ τέτοια τιποτένια ἐπιχειρήματα. Ἐπὶ τέλους εἶδαν πὼς δὲν μπορούσαν νὰ μὴν παραδεχθοῦν βρε τὸ νὰ παίρνῃ κανεὶς κανένα γλυκίσμα ἢ κανένα φρούτο πότε-πότε δὲν εἶναι παρὰ «σοῦφρωμα».

Ἐνῶ τὸ νὰ παίρνῃ λαρδί καὶ χαιρομέρι εἶναι καθαρὴ κλεψιά. Ἔτσι ἀποφάσισαν ἀπὸ μέσα τους ὅσον καιρὸ θὰ ἔμεναν πειρατὲς νὰ μὴ μολύνουν τὶς πειρατείες τους μὲ τὸ ἀμάρτημα τῆς κλοπῆς. Τότε ἡσυχάσε ἐπιτέλους καὶ ἡ συνείδησή τους καὶ ἀνακουφισμένοι πια αὐτοὶ οἱ μοναδικοὶ

στὸ εἶδος τους πειρατὲς, ἀποκοιμήθηκαν βαθύτατα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὅταν ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Τόμ στὴν ἀρχὴ οὔτε ἤξερε πὺ βρισκόταν. Ἀνακάθησε, ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ κοίταξε γύρω του ὕστερα κατὰλαβε· τὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς φυσοῦσε δροσερὸ καὶ ἀπύλητη σιωπὴ καὶ εἰρήνῃ βασιλευσαν μέσα στὸ δάσος. Οὔτε φύλλο δὲν σειόταν κι' οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυβος δὲν τάραιζε τὴ θρησκευτικὴ σιγὴ. Ἀπὸ κάθε φύλλο κι' ἀπὸ κάθε χόρτο κρεμόνταν δροσοσταλίδες σὰν μαργαριτάρια. Ἐνα ἄσπρο στῆμα στάχτης σκέπαζε τὴ φωτιά, κι' ἕνας λεπτὸς γαλάζιος καπνὸς ἀνέβαινε δολοῖσια στὸν ἄέρα.

Ὁ Τζέε κι' ὁ Χώκ κοιμόνταν ἀκόμη.

Ἐξαφνα ἕνα πουλὶ ἀρχισε νὰ κελαῖδῃ μέσα βαθεῖα στὸ δάσος, ἕνα ἄλλο τοῦ ἀπάντησε κι' ὕστερα ἀκούστηκε τὸ ἀλάλημα ἐνδὸς δρυκολάπτου. Σιγά-σιγά ἡ καταχνιά τῆς αὐγῆς σκορπιζόταν, ὁ οὐρανὸς φωτιζόταν, οἱ ἡχοὶ γίνονταν ὄλο καὶ περισσότεροι καὶ ἡ ζωὴ ξυπνοῦσε. Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ γινόταν σιγά-σιγά τὸ θαυμαστὸ ξύπνημα τῆς φύσης.

Μιὰ καταπράσινη κάμπια ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του ἔρποντας ἐπάνω σ' ἕνα δροσοστάλαχτο φύλλο. Κάθε τόσο σήκωνε τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ κορμάκι της, ἔκανε σὰν νὰ μυρίζεται τὸν ἄέρα κι' ὕστερα προχωροῦσε προφυλακτικά.

«Α», σκέφτηκε ὁ Τόμ, «ἐρχεται νὰ μοῦ πᾶρῃ τὰ μέτρα μου». Κι' ὅταν ἡ κάμπια ἀπὸ μόνῃ της ἤρθε κοντὰ του, ὁ Τόμ ἔμεινε δολοῖτα ἀκούνητος σὰν μαρμαρωμένος, πότε γεμάτος ἐλπίδες καὶ πότε ἀπελπισμένος, βρε δὲν θὰ ἀνέβαινε ἐπάνω του μὰ θὰ τραβοῦσε ἄλλοῦ. Ὅταν δμως στὸ τέλος ἡ κάμπια πῆρε τὴν ἀπόφασή της καὶ ἀρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ ἐπάνω στὸ παντελόνι τοῦ Τόμ, ἡ καρδιά του γέμισε χαρὰ, γιατί αὐτὸ σήμαινε στὰ σίγουρα πὼς γρήγορα θ' ἀποκτοῦσε μιὰ καινούργια φορεσιά—μιὰ πλούσια πειρατικὴ στολή, βέβαια.

Ὑστερα παρουσιάστηκε μιὰ δολοκλήρη συνοδεία ἀπὸ μυρμήγκια πὺ ξεκινούσαν πρωὶ-πρωὶ καὶ πᾶνε στὴ δουλειὰ τους καὶ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ μάλιστα ἀγωνιζόταν ν' ἀνεβῇ ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα μιὰ ἀρχὴν ψύφια πὺ ἦταν πέντε φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' τὸ μπότι του.

Ἐνας κοκκινόμαυρος βασιλεὺς ἤρθε καὶ κάθησε ἐπάνω σ' ἕνα ξεροχόρταρο μπρὸς τὴν μύτη τοῦ Τόμ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΟΙ ΚΑΦΕΔΕΣ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

Ὁ Καδῆς μιὰς πολιτείας, δασκαλεμένος ἀπὸ τὴν πείρα του—ὅπως ἔλεγε—βρῆκε πὼς ἡ πῖθ θαυματουργὴ ποινὴ ἦταν τὸ ξυλοφόρτωμα.

Τὸ πρόστιμο καὶ τὴ λιγὴςμερη φυλακὴ τὰ ἔβαζε ἡ καθένα χωριστά, ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί παραπανιστά. Γιὰ τοῦτο ἀπὸ καμμιὰ καταδικαστικὴ του ἀπόφαση δὲν ἔλειπε τὸ ξύλο, πὺ τις πῖθ πολλὲς φορὲς ἦταν καὶ ἡ μόνῃ τιμωρία στὸν ἐνοχο.

Γιὰ νὰ λιγοστεύῃ τὴν κακὴ ἐντύπωση στὸ ἀκροατήριον καταδικάζοντας σὲ ραβδιές, τις ἔλεγε καφέδες, πὺ ἦταν τριῶν λογίων.

Καφεδάκι δέκα ραβδιές, καφὲς εἰκοσιπέντε καὶ βαρυγλυκὲς πενήντα. Ἔτσι ὁ ἀνθρωπὸς πὺ τὸν εἶχε ἐπιτηδὲς γιὰ νὰ δέρνῃ ἀκούοντας τὴ διαταγὴ τί καφὲ θὰ ἔδινε, ἤξερε πόσες ραβδιές θὰ μετροῦσε.

Μιὰ φορὰ πὺ καταδίκασε ἕναν Ἑβραῖο νὰ πληρώσῃ πρόστιμο τριάντα γρόσια, ἀφοῦ τὰ εἰσπραξε διάταξε τὸν ἀνθρωπὸ του :

— Πάρτον νὰ τὸν κεράσῃς τώρα καὶ ἕναν καφέ.

Ὁ Ἑβραῖος πὺ ἤξερε τί καφὲς τὸν περίμενε, τὸν παρακάλεσε γλυκομίλητα :

— Καδῆ ἐφένδῃ, νὰ χερῆς τὰ μάτια σου, μὴ μοῦ δίνεις καφέ, γιατί θὰ μὲ βλάψῃ, μοῦ τὸν ἔχει ἀπαγορεύει καὶ ὁ γιατρός.

Ὁ Καδῆς, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας :

— Αὐτὸς ὁ καφὲς θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολύ.

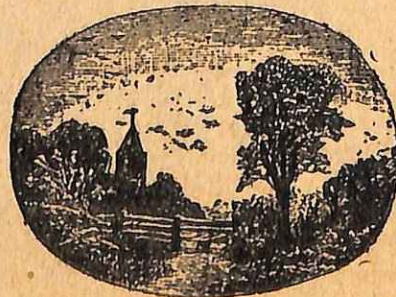
Ἐδῶ ὁ Ἑβραῖος σπαρταρίζοντας ἀπὸ τὸ φόβο του σὰν ψάρι, ἔβγαλε στριγγὲς ξεφωνισιές, ὅπως ὄλοι οἱ δολοφύλοι του σὰν ἀκούσουν δάριμο.

— Δὲν θέλω καφέεε, δὲν πίνω καφέεε.

Ὁ Καδῆς ἔμωε ἀσυγκίνητος ἄλλαξε τὴ διαταγὴ του καὶ εἶπε στὸν ἀνθρωπὸ του :

— Πάρτον γρήγορα ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ καφὲς πὺ θὰ τὸν κεράσῃς νὰ γίνῃ βαρυγλυκὲς !

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΞΕΝΙΚΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἀγαπητοὶ μου,

Ἡ ΛΟΕ προχτὲς στὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» ἕνας κύριος καὶ ζήτησε τὸν κ. Παπαδόπουλο. Ὅταν τοῦ εἶπαν πὺς ἔλειπε, ρώτησε ἀν μπορούσε νὰ ἴδῃ ἐμένα. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμουν στὸ σπῆτι, μοῦ τὸν ἔφεραν ἀπάνω.

— Ὁ κ. Φαίδων ;

— Μάλιστα. Μὲ ζητήσατε ; ..

— Ναι. Ἦθελα, ἀν ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτηση. . .

— Εὐχαριστῶς.

— Εἰμαι κι' ἐγὼ παλιὸ Διαπλάσσοπουλο. Σήμερα εἶναι τὰ παιδιὰ μου. Ἡ «Διαπλάσις» λοιπὸν ἐρχεται στὸ σπῆτι μου καὶ μπορῶ ἀκόμα νὰ τὴν παρακολουθῶ. . . Στὸν καιρὸ μου, ὄλα σχεδὸν τὰ Διαπλάσσοπουλα ἦταν Ἑλληνόπουλα. Σήμερα, βλέπω, τὸ ἐναντίον : τὰ περισσότερα εἶναι ξένα : Γαλλόπουλα, Ἀγγλόπουλα, Ἴταλόπουλα, Τουρκόπουλα. . . Πὺς ἔγινε αὐτό; Τόσο διαδόθηκε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ περιοδικὸ σᾶς στὸ Ἑξωτερικὸ; Καὶ τόσο λιγότεψε ἡ κυκλοφορία του στὸ Ἑσωτερικὸ; Ἀπορῶ πολύ !

— Μὰ κι' ἐγὼ ἀπορῶ περισσότερο. Ὅπως στὸν καιρὸ σᾶς, καὶ σήμερα ὄλα σχεδὸν τὰ Διαπλάσσοπουλα εἶναι Ἑλληνόπουλα. Τὰ ξένα, πὺ μένουν ἢ ἔμειναν κάποτε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔξερουν ἑλληνικά, δὲν εἶναι οὔτε δέκα στὰ χίλια. Πὺς ἐσεῖς ἐφτάσατε στὸ ἀντίθετο συμπέρασμα ;

— Μὰ . . . ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά τους. Τὰ περισσότερα εἶναι ξενικά. Ἦρωες κι' ἡρωίδες ἀπὸ ξένη ἱστορία, ἀπὸ ξένη λογοτεχνία, καὶ προπάντων ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Διαπλάσσοπουλα μ' ἑλληνικὸ ψευδώνυμο εἶναι πια σὰν τὶς ἄσπρες μύγες. Σᾶς παρακαλῶ, ἔχετε πρόχειρο τὸ τελευταῖο φύλλο :

— Μάλιστα. . . Ὅριστε !

— Α, ὦρα! Σελὶς Συνεργασίας. Ἀλληλογραφία. . . Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις. . . Μικραὶ Ἀγγελίαι. . . Λοιπὸν, μετράτε ψευδώνυμα : Κατάσκοπος 33—κι' αὐτὸ ξενικὸ, ἐμεῖς δὲν ἔχομε Κατὰσκοπους—Μίνω-Μάους, Ραφαήλ, Ἐρρίκοςνι, Ἀλυπαρὲ Λέων Τολστόι, Ἰομα, Γκάρον Γκράντ, Λεῖλά, Ρόμπερ Τέϊλορ, Βασίλισσα Νεφερίτι, Βασίλισσα τοῦ Χιοῦμορ (Ἀγγλῖδα βέβαια), Χιουμοριστής, Μιχαήλ Στρογγόφ, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν, Διὰνα, Μάγισσα Δαλνίκα, Μισσοῦκο, Ἀζιαντέ, Ὁγκ Καπέ, Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, Κάθριν Ἀρ-

βανέσκου. . . Εἴκοσι ξένα ψευδώνυμα μόνο σ' ἕνα φύλλο. Δὲν εἶναι πολλά ; — Κι' ἀν τὰ ἑλληνικά εἶναι περισσότερα ;

— Περισσότερα ; Ἀστειεῦσθε !

— Ἀς μετρήσουμε καὶ θὰ ἴδουμε: Δευκὴ Καμέλια, Καρναῖτις, Μαγεμένο Ρόδο, Ὀλυμπιονίκης, Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας, Ἀφρόεσσα, Ραμνουσία Ἀρτεμῖς, Παλιὸ Βιολί, Δευκὴ Πεταλούδα, Μαῦρο Διὰμάντι, Ρόδα τ' Ἀπορίη, Μυρωμένη Ἀκτὴ, Λίτσα Νίκη, Ἀδρή, Τρελλὴ Νεότης, Δάρνη Φιλύρα, Ἀλεξία Ἀργυροῦ, Σανθὴ Ἑλληνοπούλα. . .

— Ἐ, ὡς ἐδῶ ἔχομε εἰκοσιένα. Καὶ δὲν τελειώσαμε κἄν τὴν Ἀλληλογραφία. Τί λέτε τώρα ; Ὁ ἐπισκέπτης μου ἔμεινε ἄφωνος λίγες στιγμές. Ἐπειτα εἶπε :

— Ἴσως ἔτυχε τὸ φύλλο. . . Σ' ἄλλα τὰ ξένα ψευδώνυμα εἶναι πολὺ περισσότερα. Ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸν νὰ εἶναι, καὶ λιγώτερ' ἀκόμα, τί σημαί-

νει ; Αὐτὰ ἐπικρατοῦν, αὐτὰ χρωματίζου, ἀκριβῶς γιὰτ' εἶναι ξενικά καὶ χτυποῦν. Καὶ λίγες σταγόνες μαῦρο μελάνι ἀν ρίξετε σ' ἕνα ποτήρι νερό, δὲν θὰ μαυρίσῃ ὄλο ; Ἔτσι κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωση πὺς ὄλα σχεδὸν τὰ Διαπλάσσοπουλα εἶναι σήμερα ξένα. Καὶ τὸ μέτρημά σας δὲν μοῦ τὴν ἄλλαξε καθόλου.

Τώρα ἔμεινα ἄφωνος ἐγὼ. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές εἶπα :

— Ἴσως δὲν ἔχετε ἀδικο. . . Θὰ τὸ γράψω αὐτὸ στὰ παιδιὰ, πὺ μπορεῖ νὰ γνωρίσουν πὺς εἶναι σωστὸ, Ἑλληνόπουλα αὐτά, νὰ τὰ παίρνῃ ὁ ἄλλος γιὰ Γαλλόπουλα καὶ Τουρκόπουλα ! Κι' ὅταν θὰ ἀναυνώσουν τὰ ψευδώνυμά τους, ὅσα ἔχουν ξένο, θὰ πάρουν ἑλληνικὸ. Γιατί κι' ἀν δὲν τὰ νομίζῃ κανεὶς ξενάκια—καὶ σεις βέβαια τὸ εἶπατε ὡς «σχῆμα λόγου»—τὰ παίρνει γιὰ ξενομανῆ, πὺ εἶναι ἀκόμα χειρότερο. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θ'

Ὁ κ. Καδοῖλλας ἀφίνει τὸν πεισματάρη καὶ λέει στὰ πᾶσι παιδιὰ νὰ σχηματίσουν τὰ ζεύγη τους γιὰ νὰ χορέψουν πόλκα. Εἶναι τέσσερα κοριτσάκια καὶ τρία ἀγοράκια. Γίνονται τρία ζεύγη, ἀλλὰ τὸ ἕνα κοριτσάκι δὲν ἔχει καβαλλιέρο.

— Ἀν ἤθελε νὰ χορέψῃ ὁ κ. Κωστάκης ; . . λέει δειλά-δειλά.

— Ἀκούσατε, κύριε Κωστάκη ; φωνάζει ὁ χοροδιδάσκαλος. Σᾶς προ-

σκαλοῦν γιὰ χορό. Ἐλάτε, ἀφήστε τὰ πεισματα καὶ πάρτε τὴ δεσποινίδα Λιλίκα νὰ χορέψετε.

— Δὲν χορεύω ! ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης. Εἶπα πὺς δὲν θέλω νὰ χορέψω.

— Πολὺ καλὰ, κύριε ! Ἐμπρός παιδιὰ !

Ὁ κ. Καδοῖλλας παίξει πόλκα μὲ τὸ βιολάκι του καὶ ὁ χορὸς ἀρχίζει. Πίσω ἀπ' τὰ τρία ζεύγη, ἡ καίμενη ἢ Λιλίκα χορεύει μονάχη της. Καὶ κάθε φορὰ πὺ περνᾷ μπροστὰ ἀπ' τὸν Κωστάκη, τοῦ ψιθυρίζει :

— Ἀς εἶναι καλὰ τὸ γινάτι σας ! . .

Μὰ ὁ Κωστάκης δὲν τῆς ἀπαντᾷ. Οὔτε τὴ λυπᾶται καθόλου πὺ δὲν ἔχει καβαλλιέρο. «Ἀς εἶχε κι' αὐτὴ—συλλογιέται—πὺς ἔχουν οἱ ἄλλες ;» Καὶ στέκεται στὴν ἀκρὴ του καὶ κοιτάζει τὸ χορὸ σὰν κατωμένος.

Ἀξαφνα ὁ χοροδιδάσκαλος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πραγμα-

τάκι. Είναι πράσινο και κάνει δυνατά κουάκ! κουάκ! κουάκ! Μ' αυτό ο χοροδιδάσκαλος κρατεί το χόρο και παύει πιά να παίζει το βιολάκι του. Έτσι τα παιδιά χορεύουν πιά ορμηικά.

Ο Κωστάκης μπαίνει σε περιέργεια. Τι είναι αυτό το πραγματάκι; Σα βάτραχος μοιάζει με το χρώμα του, το σχήμα του και τη φωνή του. Μά είναι τάχα ζωντανός ή ψεύτικος; Και χωρίς να θέλη, πλησιάζει τον κ. Καδρύλλια για να ιδεί το βατραχάκι του από κοντά. Μά κι' ο κ. Καδρύλλιας πλησιάζει σιγά σιγά τον Κωστάκη. Και μια στιγμή, το βατραχάκι χάνεται απ' τα χέρια του, τα κουάκ-κουάκ παύουν κι' ο κ. Καδρύλλιας φωνάζει:

— Α! μούφυγε το βατραχάκι! Ποῦ πήγε; Σταθήτε, παιδιά!

Ο χορὸς σταματᾷ κι' ὅλα τὰ παιδιά κοιτάζουν, ψάχνουν, νὰ βροῦν τὸ βατραχάκι. Ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπουν πουθενά. Ποῦ πήγε;

Ἄξαφνα ὁ κ. Καδρύλλιας χτυπᾷ τὸ μέτωπό του καὶ φωνάζει πὺ δυνατά:

— Μπρέ! Μούπεσε στὸ λαιμό τοῦ κ. Κωστάκη! Ναί, ναί, τὴ στιγμή πὺ ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὸ ιδῇ!

— Τί; κάνει τρομαγμένος ὁ κ. Κωστάκης. Καὶ τώρα εἶναι μέσα μου;

— Ναί! ἀπαντᾷ ὁ κ. Καδρύλλιας. Ἀνάμεσα στὸ ροῦχο σας καὶ στὸ κρέας σας. Κι' ἀπὸ τὸ λαιμό σας τώρα θά'χη κατεβεῖ...

Τὰ παιδιά γελοῦν. Οἱ Κωστάκης ὅμως δὲν γελᾷ καθόλου.

— Ἦταν βάτραχος ζωντανός; ῥωτᾷ με τρόμο.

— Καὶ εἶναι! ἀπαντᾷ ὁ κ. Καδρύλλιας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἀλήθεια μόλις τὸ αὐτοκίνητο ἐφθασε μπροστὰ στὴν μικρὴ σκοτει-

καὶ εἶδε πίσω ἀπὸ τὸν μικρὸν μιὰ κυρία κι' ἕναν κύριο πὺ μὲς στὸ μισοσκόταδο δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσει τὴ μορφή τους. Τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία παραμέρισε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν.

Ἡ κυρία πέρασε πρώτη μ' ἕνα ξερό «καλησπέρα» καὶ μπήκε μὲς στὸ σπίτι. Οἱ κύριος ἔσπρωξε μπροστὰ τοῦ τὸν Ριχάρδο κι' ὕστερα ἐκλείσε τὴν πόρρα. Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὴν Ὀνωρίνα γιὰ νὰ τῆς μιλήσει, μὰ πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στό-

μά του, ἐκείνη τὸν ἀναγνώρισε καὶ φώναξε με τρόμο:

— Ο κύριος γιὰ τὴν ἀπογραφή;

— Ναι, ἐγὼ εἰμαι, εἶπε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Κόστ, πὺ τὴν πιά ἀδιαφοροῦσε ἂν τὸν γνῶριζαν.

Ἡ Ὀνωρίνα στηρίχθηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσει κάτω.

— Ο κύριος πὺ ρωτοῦσε κι' ἤθελε νὰ μάθῃ τὸ κάθε τι γιὰ τὴν Ἀναμπέλλα. Ο κύριος πὺ ἔλεγε πὺς εἶχε ἐρθῇ γιὰ τὴν ἀπογραφή, μὰ πὺς στὴν ἀλήθεια ἐνδιαφερόταν γι' ἄλλα πράγματα. Ο κύριος πὺ...

Δὲν τόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὴ σκέψη της. Καὶ ξαφνικὰ ἔκανε με κομμένη φωνή:

— Τότε... τότε... ἐσεῖς λοιπὸν θὰ κλέψατε τὸ παιδί;

Ο Κασμίρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐγὼ; τί ἰδέα; Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει. Ἦρθα ἐδῶ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μάθω τί ἀπόγινε ἡ ἀνέπτυξή σας.

Τόνισε περισσότερο αὐτὴ τὴν τελευταία λέξη κοιτάζοντας κατὰμματα τὴν Ὀνωρίνα.

Ἡ μέγαιρα ἀγρίεψε.

— Καὶ πὺς θέλετε νὰ ξέρω ἐγὼ; φώναξε με σριγγή φωνή. Τόσκασε χωρὶς νὰ με ρωτήσῃ καὶ μ' ἄφησε ἐδῶ νὰ κάθομαι καὶ νὰ χάνω τὸν ὕπνο μου γιὰ τὴν ἀφεντιά της. Μάλλον σεῖς...

Ο Κόστ τὴν ἔκοψε.

— Μὰ στιγμή, πρκακαλῶ. Περιττὸν πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ φωνάζετε. Θὰ θέλετε βέβαια, νὰ μάθετε, πὺς ἐγὼ, χωρὶς νὰ εἰμαι συγγενῆς τῆς Ἀναμπέλλας, δείχνω γι' αὐτὴν τέτοιο ἐνδιαφέρον. Ἐ, λοιπὸν, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως: ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ συμπόνοια, γιὰ τὴν εὐχαρίστηση πὺ αἰσθάνομαι νὰ τὴν προστατεύω ἀπὸ ἐκείνους πὺ τὴν τυραννοῦν καὶ ἀπὸ ἐκείνους, πὺ ἀφοῦ τὴν στέρησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἀπὸ τ' ὄνομά της, ἀπὸ τὰ πλούτη της, ἔκαναν ἕνα ἐγκλημα παραπάνω, νὰ τὴν παραδώσουν στὰ χέρια τὰ δικὰ σας!

Ἡ Ὀνωρίνα ὅμως δὲν φάνηκε νὰ ἐπηρεάζεται καθόλου ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἐνῶ πρῶτα εἶχε σχυμμένο τὸ κεφάλι, τώρα τὸ σήκωσε ψηλά. Ὡστε ὁ ξένος αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ὅπως εἶχε φοβηθῇ στὴν ἀρχή, μὰ ἕνας ραδιοῦργος πὺ ἀνακατεῦσταν στὶς ξένες δουλειές, μόνον ἀπὸ γούστο. Τώρα θὰ τοῦδειχνε κι' αὐτὴ καὶ θὰ τὸν ἔβαζε στὴ στιγμή στὴ θέση του. Ἀρχισε λοιπὸν:

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, με ποῖο δικαίωμα;

Μὰ γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Κασμίρ τὴν ἔκοψε:

— Δὲν ἀφήνουμε τὰ δικαιώματα κατὰ μέρος; τῆς εἶπε ψυχραίμα. Ἐγὼ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ κάτι ἄλλο σχετικὸ με τὴν ἀνέπτυξή σας, γιὰ κάτι πὺ ἔχει πολὺ μεγαλύτερη σημασία.

Ἀναψε τὸ τσιγάρο του χασομερώντας ἐξέπληττος γιὰ νὰ κἀνῃ γού-

στο τὴ γριά πὺ στεκόταν στ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ὑστερα σὰν νὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν παρουσία τῆς Γκρέτας τῆς ἔκανε νόημα νὰ καθῆσθαι.

Ἡ νεαρὴ Οὐγγαρέζα κατὰχλωμη ὑπάκουσε. Δὲν μπορούσε νὰ ξεκολλησῇ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν Κόστ καὶ παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία τὴ συζήτησή του με τὴ μέγαιρα.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔχω νὰ σὰς δηλώσω, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ, ὅτι οἱ πληροφορίες πὺ μοῦ δώσατε ἦσαν ψεύτικες. Οὔτε στὰ βιβλία τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, οὔτε πουθενὰ ἄλλου βρίσκεται γραμμένη καμμιά Ἀναμπέλλα Λωρὰν.

Ἡ γριά σήκωσε τοὺς ὤμους της με ἀδιαφορία.

— Κι' ἂν δὲν τὴν λένε ἔτσι θὰ τὴν λὲν ἄλλοιως, εἶπε.

Ο Κόστ τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ τῆς τᾶσφιξε με δύναμη.

— Προσέχετε τί λέτε, εἶπε. Ἀν γνῶρίζετε τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀμέσως. Σὰς συμβουλεύω γιὰ τὸ καλὸ σας νὰ τὸ πῆτε τώρα προτοῦ σὰς ἀναγκάσῃ ἡ ἀστυνομία.

Στὸ πρόσωπο τῆς μέγαιρας ζωγραφίστηκε κάποιος φόβος καὶ τὰ χοντρά χεῖλια τῆς ἀνοιγόκλεισαν δυὸ-τρεῖς φορές χωρὶς νὰ βγῇ κανένας ἦχος. Στὸ τέλος κατὰφερε ν' ἀρθρώσῃ:

— Νομίζετε πὺς ἂν γνῶρίζα τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα δὲν θὰ ἔτρεχα τώρα ἐγὼ ἢ ἴδια νὰ τὴν βρῶ;

— Ὡστε τὸ ξέρατε πὺς μοῦ δύναιτε ψεύτικες πληροφορίες, εἶπε ὁ Κόστ.

— Ὅχι, δὲν τὸ ξέραρα θετικά. Τὸ φανταζόμουν ὅμως. Μοῦ εἶχαν πῆ ὅτι τὸ κοριτσάκι ὀνομαζόταν Ἀναμπέλλα Λωρὰν, μὰ με τὸ πρῶτο κατὰλαβα πὺς αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα.

— Παῖς σὰς εἶπε πὺς τὴ λέγαν ἔτσι;

— Ο Γιάννης Ἀλφάνης, ὁ ἀνθρωπος πὺ μοῦ ἔφαρε τὴ μικρή.

— Καὶ ἐκείνη τὴν ἱστορία πὺς τάχα τὸ παιδί τὸ κυνηγοῦσαν οἱ γκάγκστερ καὶ οἱ γονεῖς του ἤθελαν νὰ τὸ κρύψουν, οὔτε αὐτὴ δὲν τὴν πιστέψατε, δὲν εἰν' ἔτσι;

— Ὅχι, δὲν τὴν πιστέψα. Τόσο βλάκας δὲν εἰμαι. Μὰ πιστέψα αὐτὸ πὺ μοῦ εἶπε ὁ Ἀλφάνης, ὅτι δηλαδὴ ἀρχὰ ἢ γρήγορα οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ θὰ ἔρχονταν νὰ τὸ ξαναπάρουν καὶ θὰ μ' ἀκριβοπλήρωναν γιὰ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰ ἔξοδα πὺ θὰ εἶχα κάνει ὡς τότε. Καὶ νὰ ποῖα εἶναι τὰ κέρδη μου; ἡ μικρὴ ἔγινε ἀφαντὴ κι' ἴσως κιόλας νὰ τὴν ἐπῆραν οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς της, κι' ἐγὼ ἔμεινα με τοὺς κόπους μου καὶ με τὰ

ἔξοδα πὺ ἔκανα γι' αὐτὴν δέκα ὀλόκληρα χρόνια, χωρὶς τὰ φουστάνια καὶ τὰ καπέλλα πὺ με βάλατε σεῖς νὰ τῆς ψωνίσω.

Καὶ τέλειωσε τὴν ἀγόρευσὴ της δείχνοντας με τὸ δάχτυλο τὸν Κασμίρ, καὶ με τέτοια κακία στὴ φωνή της, πὺ ἦταν ἀδύνατο τούτῃ τὴ φορὰ ν' ἀμφιβάλλῃ πὰ κανεὶς γιὰ τὴν εὐλικρίνειά της.

Ο Κόστ σηκώθηκε.

— Λυπᾶμαι πολὺ, εἶπε, μὰ εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσω στὴν ἀστυνομία τὴν ἐξαφάνισή τοῦ παιδιοῦ.

— Τώρα προκόψαμε, μουρμούρισε ἡ Ὀνωρίνα.

Καὶ σὰν νᾶθελε νὰ δώσῃ ὁρρος στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της, πρόσθεσε:

— Κάνετε ὅ,τι θέλετε. Ἐγὼ τὴν ἀστυνομία δὲν τὴν φοβάμαι: ἂν τὸ καλοξετάσετε ἐγὼ εἰμαι πὺς βγαίνω ζημιωμένη ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Καθισμένη στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της ἡ Ἀναμπέλλα μετροῦσε τὰ τριαντάφυλλα τοῦ χαλινοῦ πὺ ἦταν στρωμένο μπροστὰ της. Ἦξερε πόσα ἦταν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καθὼς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ μετράῃ καὶ νὰ τὰ ξαναμετράῃ με μιὰ θλιβερὴ ἐπιμονή, προσπαθώντας νὰ προσηλώσῃ τὴ σκέψη της σὲ κάτι συγκεκριμένο καὶ νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἐφιάλη πὺ ζοῦσε τώρα καὶ τόσες ἡμέρες.

Δὲν ἔκλαιγε πιά οὔτε ἐπαναστατοῦσε, μὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνῃ χλωμὸ καὶ διάφανο σὰν κερί, τὰ μάτια της εἶχαν μεγαλώσει καὶ γύρω

τοὺς εἶχαν ζωγραφιστῇ μεγάλοι μελανοὶ κύκλοι.

Καμμιά φορὰ σφίγγοντας τὸ κεφάλι της με τὰ χέρια της συλλογιζόταν τὸν Ριχάρδο, τὴν Γκρέτα, τὸν Κασμίρ καὶ τὴν ἐπνιγαν οἱ λυγμοί. Ὑστερα ὅμως σήκωνε τοὺς ὤμους: τί τὸ ὄφελος κι' ἂν ἔκλαιγε; Τὰ δάκρυα βέβαια δὲν θὰ τὴν βοηθοῦσαν νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἐκεῖνο πὺ ἔπρεπε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ προσπαθῇ με ὅλες της τίς δυνάμεις ἦταν ν' ἀνακαλύψῃ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτοῦ πὺ τὴν εἶχαν κλεισμένη. Νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κάμαρα αὐτὴν, νὰ βγῇ τώρα καὶ ὅχι ἀργότερα πὺ οἱ δυνάμεις της θὰ εἶχαν ἴσως ἐξαντληθῇ.

Κοίταζε γύρω της με ἀγωνία. Τὸ δωμάτιο ὅπου τὴν εἶχαν φυλακισμένη ἦταν ὥρατο κι' εὐρύχωρο καὶ ἐπιπλωμένο με πολὺ γούστο. Σὲ τίποτε δὲν ἔμοιαζε με φυλακή. Ὡστόσο ἡ πόρτα ἦταν πάντοτε κλειδωμένη. (Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Πάνω σὲ τοῦτο τὸ βουνὸ
Τὸ ἐκκλησάκι τὸ βουβὸ
Πόσα δὲν ἔχει νὰ μιλήσῃ
Μέσ' στὴ ψυχὴ μας νὰ τὰ κλείσῃ!
Δίχως παπὰ καὶ λειτουργιά
Ἐχει μιὰ θεία ἐγγονοισιά
Μιὰν ἡμερὰ τόσο μεγάλη
Πὺ φθάνει ὡς κάτω στὰ κρογιαλιά.
Γαλάζιο πέλαγο βαθύ
Πὺ τοῦ λαλεῖ καὶ τὸ θωρεῖ
Κι' ἀπὸ ψηλὰ τὸ χορὸ φεγγάρι
Πὺ τὸ χαϊδεύει με καμάρι
Μὰς λέει τὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ
Μέσα στὸν κόσμο τὸ μικρὸ
Πόσο μεγάλη Εὐτυχία
Κλείνει ἡ Ἀπλότη κι' ἡ Ἀρμονία!
ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Λεονταράκια στὴ ζούγλα

Ἀνεκινώδη ἀπὸ τὴν Μύρρα Ἀλόν

νὴ εἴσοδο, τὸ βῆμα τῆς Ὀνωρίνας ἀντήχησε στὴ σκάλα.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ριχάρδε; φώναξε ἀπὸ ψηλά.

Ο Ριχάρδος δὲν τῆς ἀπάντησε. Κατέβηκε τότε μερικὰ σκαλοπάτια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΙΔΑ

Κάποτ' έβρασκε μιά γίδα
Σ' ένα βράχο, μιά ψηλά,
Όταν έφαγον βλέπει κάτω
Ένα λύκο να περνά.
Τότ' άρχίζει να τόν βρίζει
Και να τόν περιγελά.
Μά τής άπαντά ο λύκος
Άπό κάτω ειρωνικά:
—Δέν με βρίζεις έσύ τώρα,
Μά 'ι τόπος μοναχά.

(Κατά τόν Αίσωπο)
Πρόμαχος τής Έλευθερίας [B]

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ό δρόμος ο μακρός και ίσιος πού έ-
μοιαζε με ποτάμι σιωπηλό, ο δρόμος
χωρίς σπία στο πλάι, με έβλεπε να
περνά συχνά από κει, ταχτικά, βιαστι-
κή. Τραβούσαμε έγώ κι' ο έαυτός μου
στο μάκρος του με το κεφάλι κατεβα-
μένο, και βλέπαμε μόνο το μακρινό
του τέρμα, το ποθητό του τέρμα, το
σχολεϊό μας.

Ό δρόμος ο μακρός και ίσιος δέ μου
είχε δώσει ποτέ καμιά χαρά. Τί χαρά
δέν πάρησ άπ' τή βαριά και σκούρα
δέντρα πού κρεμούν τά κλαριά τους έ-
ξω άπ' τόν μαντρότοιχο με κυρτασμένη
μεγαλοπρέπεια, και πού ζητούν να πά-
ρουν άπ' τόν ουρανό τή γαλάζια χαρά
του, ή άπ' τήν πίσω όψη ενός νοσοκο-
μείου πού σε κοιτάει με τήν ίδια πάν-
τα μορφή, χωρίς έλπίδα;

Κι' όμως ο δρόμος αυτός πού τόν
διάβαινα από ανάγκη ή τύχη, και πού
είναι άσπετος άν καθήκον, μου φύλα-
γε μιά μεγάλη χαρά. Περνούτα μιά μέ-
ρα. Η θαμική του άμφοσφαιρα έφρεγγε.
Στό ένα του πλάι, στην κίτρινη όψη
του νοσοκομείου, ένας πολυέλιος από
φωτεινά ζωντανά φωτάκια, σφωφά κι'
ασπροοδίνα, μιά μυγαλιά, όλόφωτη,
όλανθισμένη.

Τά κλαριά των άπέναντι δέντρων άν-
τιπέγγιζαν τή χαρά. Ήταν ένα άνθι-
σμένο προμήνυμα μιάς άνοιξης στο δρό-
μο τής ζωής μου. Ποιος να τόν ετείλε;
Ό! ο καλός Θεός πού τόν έβαλε στο
δρόμο μου. Τό δρόμο τόν σιωπηλό και
ίσιό πού τόν διάβαινα με τόν κεφάλι
σκυφτό.

Κι' άπ' τή μέρα αυτή ο δρόμος δέν
ήταν πιά σιωπηλός και θλιμμένος. Πάν-
τα και νέα λουλούδια, νέα χαρά. Κι'
όταν έφτανα σε' αγαπημένο τέρμα, εί-
χα πάντα στα μάτια μου όλόφωτη τήν
εικόνα τής μυγαλιάς, τής πρώτης χα-
ριόζας πού τήν άκολουθούσαν κι' άλλες.
Τώρα ή μυγαλιά σκροπίζει στον άε-
ρο τήν σπολή των άνθισμένων κλα-
ριών της. (Σβύνουν τα φωτάκια, ένα)...
Στή θέση τους όμως μένει ο καρπός
στη θέση τους φύλλα. Ό ρυθμός τής
και τή πράσινα φύλλα. Ό ρυθμός τής
φύσης όλο και πάει έμπρός. Τό λου-
λούδι, τ' ώρατο προμήνυμα τής άνοι-
λούδι,

ξης, γίνεται καρπός μεστός, ώριμος,
χρήσιμος, ώριος. Έίσιος και στο περι-
βάλλει τής ζωής μου, πού ή άνθισμένη
μυγαλιά μου σήμανε τήν άνοιξη του,
γίνεται και κει ή ίδια δημιουργία. Κι'
έτσι—ποιός ξέρει;—σε λίγο νάμαι άξια
να μαζέψω τόν καρπό πού γίνεται, με-
γαλώνει, ώριμάζει.

Μικρές άνθισμένες μυγαλιές. Κι' έ-
κείνοι πού κόβουν τά κατάσπρα κλα-
ριά τους... Δέν ξέρουν τί καλό κάνει
ή θέα τους ή ζωντανή κι' έντονη, και
κόβουν στη μέση τόν έργο του Δη-
μιουργού.

Μάτα-Ρέβα [A]

Η ΦΤΩΧΗ ΓΡΙΟΥΛΑ

Δεΐλι φθινοπωρινό.

Κρουρό άεράκι σηκώνει τής θάλασ-
σας άλλεπάλληλα κυματάκια, πού μου
φέρνουν τήν ανάμνηση σου, φτωχή
γριούλα!

Ήταν σάν σήμαρα όταν σε πρωτο-
γνώρισα. Και πιστή στην υπόσχεσή μου
ύστερ' άπ' τόν άδικο θάνατό σου ήρ-
θα και κάθισα στο ίδιο μέρος πού σε
γνώρισα, στο μέρος πού μου έπαιζε
τά καλύτερα παραμύθια, αλλά και στο
μέρος πού γιά πρώτη φορά γνώρισα
πώς στον κόσμο υπάρχει δυστυχία!

Τί ώρατα πού καθόμαστε οι δύο μας
κοντά κοντά, και πόσο γελούσαμε όταν
παραξενευμένοι οι διαβάτες από τήν πα-
ράξενη δυάδα μας, στέκονταν και μās
έβλεπαν! Θυμάσαι;

Τό γλυκό σου στόμα δέν έπαυε να
λέη, και τά μάτια σου να με κοιτούν με
άγάπη, ένώ τ' άγεράκι έπαιζε με τή
χιονάτα σου μαλλιά.

Πάντοτε σε' θυσιάζω, αλλά σήμερα,
κι' έγώ δέν ξέρω γιατί, σε βλέπω στα
μάτια μου όλοζώνταν.

Ένα μαύρο κρέπι άφινε να φαίνον-
ται άπ' τόν πλάι δυό χιονάτες μπούκλες
—γιατί παρ' τ' όγδόντα σου χρόνια
έξακολουθούσαν να ναι σγουρά τά μάλ-
λιά σου. Τά ώρατα μαύρα μάτια σου,
πούχαν χάσει τήν παλιά τους φλόγα,
καθόρεφτιζαν όμως όλη τήν καλωσύνη
τής ψυχής. Τό στόμα όταν γελούσε ά-
φινε να φαίνονται οι σειρές των μαρ-
γαριταριών σου, πού διατηρούσαν μιά
θεσπέσια άσπραδα, και τόν όλο πρόσω-
πο είχα μιά χάρη άρχαία έλληνική.

Πόσο ώρατα υπήρξες νέα!
Άλλά τώρα; Φτωχή γριούλα!! Τό
σώμα έχασε τήν παλιά υπερήφανη στά-
ση και τόν κομπού περπάτημα. Τώρα τόν
ροζιάρικο μπαστούνι σε βοηθάει να πορ-
πατάς.

Γιατί δέν μουπες ποτέ πού κάθισα;
Άσφαλώς καταφύγιο σου—φαντάζομαι
—όταν μιά φτωχή καμαρούλα παρα-
δομένη στού βοροιά τάγματα χάδια. Έ-
κεί ή βασανισμένη σου ψυχή θάβρισκε
γλυκιά άνάπαυση περιτριγυρισμένη άπ'

αγαπημένα ένθύμια. Έκεί μακριά άπ'
τό θόρυβο και τήν κίνηση τής πόλης,
μιά ήσυχη θάλασσα ζωής παραδομένη
μέσ' στη φύση, μέσ' τόν πράσινο.

Ό! πόσο σε' ζηλεύω άν τέτοια ήταν
πράγματι ή ζωή σου.

Και μιά Δεκεμβριανή νύχτα, κάποια
φοβερά κι' άκραστα μεσάνυχτα, μās ά-
φησες γιά πάντα.

Άδικ' από τότε σε' περιμένα και σε
περιμένο μήνες όλόκληρους νάρθηξ' έ-
μελλε να μ'ή άκούω πια τόν γλυκόλο-
γό σου, να μη ξαναϊδω τόν γλυκό σου
προσωπάκι, να χάσω τή συντρο-
φία σου!!!

Βασίλισσα τού Χιονόμορ [B]

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Είχαμε σπίτι ένα μικρό καναρίνι πού
δέν τραγουδούσε ποτέ. Είχε γεράσει, φαί-
νεται, και δέν είχε πιά φωνή. Έπειδή
λοιπόν δέν έκανε θόρυβο και τόν κλου-
βί του ήταν κρεμασμένο άρκετα ψηλά,
δέν μου κινούσε τήν προσοχή ή έξαρε βέ-
βαια πώς ύπνηχε, αλλά δέν ένδιαφερό-
μουν και πολύ γι' αυτό.

Ένα βράδυ όμως—ήταν Σάββατο—
πού καθόμουν και μελετούσα βιαστικά
γιά να είμαι έλεύθερη τήν Κυριακή, ήρ-
θε ή άδελφή μου και μου είπε ότι ο
Κίτσος τόν καναρίνι—ήταν άρρωστος.

Άφησα τή μελέτη μου και πήγα ά-
μέσως να δω τί είχε. Τό βρήκα βρεμ-
μένο, άκίνητο σε μιά γωνία τού κλου-
βιού, με τά μάτια κλειστά, και μόνο άπ'
τήν άναπνοή του καταλάβαινε κανείς
πώς ζούσε.

Τό βγάλα από τόν κλουβί, τόν τίλιξα σε
μπαμπάνι γιά να στεγνώσει, τού έδωσα
λίγο αυγό να φάη, άλλ' αυτό ούτε κου-
νήσε άπ' τή θέση του.

Τότε, καθώς τόν κοιτάζα είσαι άκίνητο,
άρχισα να τ' αγαπώ, έγώ, πού τόν είχα
παραμελήσει τόσον καιρό! και όταν
σκέφτηκα πώς μπορούσε να πεθάνη, μου
ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

Τό κράτησα στα χέρια μου όλο τόν
βράδυ, κοντά στη φωτιά, με τήν έλπίδα
πώς θά ζούσε. Αυτό όμως τίποτα.
Στό τέλος αναγκάσθηκα να πάω να
κοιμηθώ, έβαλα πάλι τόν καναρινάκι
μέσα στο κλουβί, άκούμπησα κοντά του
τό αυγό και λίγο νερό, και τάφησα.

Τό πρωί ή πρώτη μου δουλειά ήταν
να πάω να τόν δω. Είχε πεθάνει.

Καυμένο καναρινάκι, έφυγες μόλις
σε γνώρισα, μόλις άρχισα να σ' αγαπώ.

Άπτερος Νίκη [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μαμά, θά πάμε στο θέατρο ή
στον κινηματογράφο;

—Γιατί ρωτάς;

—Γιατί άν πάμε στον κινηματογρά-
φο πού είναι σκοτεινά... να μ'ήν πλυθώ.
(Παιδί)

Βασίλισσα Νεφερίτη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 όδός Ευριπίδου
τίν 24 Μαΐου 1938

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο τού 'Ιου-
νίου, θά είναι δωδεκάσέλιδο. Άνάμεσα
σταλλα, θάχη κι' ένα ωραιότατο κομμάτι
τής παλιάς μου Μυρίνης, πού γιά να ιδή
τελευταία τόν ψευδώνυμό της στην Άλλη-
λογραφία—κάποια μαθήτριά της στο Γυ-
μνάσιο μου έγραφε γι' αυτήν—συγκινήθη-
κε, θυμήθηκε τά παλιά, και, προς μεγα-
λη μου χαρά, μου ξαναέγραψε.

Κι' άλλη παιδική παράσταση θά δώση
ή Φιλική Έταιρεία Νέων τού Πειραιώς,
στο έκει Δημοτικό Θέατρο, τήν Πέμπτη,
2 Ιουνίου, ώρα 6,30' μ. μ. Έκτός των
άλλων, θά παίξω και τόν παραμυθόδρομο
«Λευκή ή Γλυκομίλητη» τής κυρίας Μα-
ρίέτας Έπτανήσιας, σε 3 πράξεις και 4
επίλογους. Γενικό εισιτήριο δρ. 11 με τόν φόρο.
Συσταίνω στα Διαπλάσπουλα τού Πειραιώς
και περιχώρων αυτή τήν παράσταση.

Καίρω, Έξερσενή, πού κρατείς τήν
υπόσχεσή σου και μου γράφεις συχνά. Στα
λυσόχαρτα ήμερομηνία δέν χρειάζεται:
«Αύσεις των Πνευματικών Άσκήσεων τού
15 φυλλαδίου τού 1938», είναι άρκετό. Γιά
τό Βιβλίο τού Μπάρι, πού τόσο συχνά βλέ-
πεις να νάφρεται χωρίς να ξέρεις τί είναι,
σε παραπέμπω στην προκήρυξη μου «προς
ανάγνωστον τής συνδρομής» στο φυλλάδιο 49
το 1937. Ή δέν ήσουν τότε συνδρομητής;

Ό νέος μου φίλος Λέων Τολστόϊ μου
γράφει: «Πολλά περιόδια άλλαξα, άλλ'
από κανένα δέν έμεινα εύχαριστημένος.
Ένας φίλος μου, σάν άκουσε τόν παράνομό
μου, μου είπε: Μπά, να γράφτεις, στην
διάπλασι και θά μείνεις υπερευχαριστή-
μενος! Έτσι κι' έγινε...» Τί καλά! Σο
ένέκριναν και τόν ψευδώνυμο κι' έλπιζω να
μου γράφει συχνά. Ή διεύθυνση άλλαχθηκε.

Κι' έμεις όλοι, Λένα Χάρη, αποκοίμα-
με τις καλύτερες έντυπώσεις από τή γνω-
ριμία σου. Άλλ' άν άπόρησες έσύ γιατί ο
κ. Φαίδων σε' δέχθηκε «με τόσο καλωσύ-
νη», άπόρησε κι' αυτός, όταν τού έδωσα
και διάβασε τόν γράμμα σου, πώς φαντα-
ζόσουν πώς θά σε' δαχόταν διαφορετικά.
Μά δέν τόν έξερεις πώς τά Διαπλάσπουλα τά-
χαπ' σάν παιδιά του κι' έχει πολύ μεγάλη
εύχαριστηση να τά γνωρίζει κι' από κοντά;

Μαριέττα Ντιούς, είδα τί ώρατα πού
δεχθήκατε τόν Βασίλειο στην πόλη σας. Πε-
ρισμένω τώρα να μου ξαναγράψετε γρήγορα,
και μή φοβάσαι, τόν γράψιμό σου δέν με
κουράζει καθόλου. Πολλές χαριστικές μου
στην άδελφή σου, τήν αγαπητή μου πα-
λιά Πούλια πού δέν τήν έβλεπα ποτέ.

Και μένα, Μελέαργε, μου άρεσε ή συλ-
λογή αυτή πού διάβασες τελευταία. Ό
έλεύθερος στίχος έχει βέβαια όλα τά καλά
πού τόν βρισκεις, δέν είναι όμως και γιά
τή Σελίδα Συνεργασίας πού τή διαβάζουν
παιδιά. Γιά τόν «υπερραλισμό» δέν έχω
σημασιές ακόμα καθαρή ιδέα. Είναι λι-
γος καιρός πού φάνηκε κι' έργα δέν έδιά-
δωσα πολλά! μόνο θεωρίες. Άλλ' από τις
θεωρίες δέν βγαίνει τίποτα...

Αύκε των Βαράθρων, είδα τί έντύπω-
ση σου έκαναν οι στίδες των τόμων μου
τήν «έξέχαστη» ήμερα πού ήλθε γιά πρώ-
τη φορά στο γράμμα μου. Και, σιγά-σιγά
να γοράς τή σειρά, γιά να έχω μιά βι-
βλιοθήκη τελεία. Είδα ακόμη πώς τήν
πρώτη σου γνωριμία μαζί μου τή χρωστάς
στη θεία σου κ. Καλύδη, τήν παλιά μου
Χρυσάλλια, πού σου έδωσε και διάβασες
έναν τόμο μου. Και τί σύμπτωση! ο τόμος

μου αυτός είχε τήν... «Καλύδη τού
μπαμπά Τόμα»! Τό κομμάτι σου θά τόν
διαβάσω με τή σειρά του και θά σου πώ.

Μωραϊτικό Σταφύλι. Ελάβα τόν γραμ-
ματάκι πού μου έγραψες άρρωστος—περα-
στικά σου!—από τόν κρεβάτι, περιστοι-
χισμένος από τούς τόμους μου τού 31, 32,
33, 34, 35, 36—πόσους!—πού τούς έχεις
«ταβλώσει». Τους έχεις δώσει, έννοε; ;
Δέν τήν ήξερα αυτή τή λέξη! από σένα
πρώτη φορά τήν άκούω. Ά, όχι! τώρα
θυμίζω πώς κι' έν' άλλο Διαπλάσπουλο
μου τήν έγραψε κάποτε. «Ταβλώνω» λοι-
πόν. Να είναι άραγε από τόν «τάβλα», σα-
νίδι; Όποιος ξέρει άς μάς πη. Τό κομ-
μάτι σου—βιογραφία πού δέν ένδιέφερε
παιδιά—απορρίφθηκε και τις δύο φορές
πού τόν έστειλες. Στείλε κανέν' άλλο.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τή συνδρομή τους γιά τήν στείλουν
τό γρηγορώτερο. Άς έχουν ύπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος' ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τόν έργο μου πού ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, άλλα και μεγάλα έξοδα.

Χρόνια πολλά γιά τή γιορτή σου, Νιό-
βη (άργά λιγάκι, μά δέν φταίω...) Ή,
καμμιά φορά, θά τύχη και κανένα φυλλά-
διο μου χαλασμένο, να καταντήσει στο
μπακαλή γιά τυλίγμα. Έγώ όμως ποτέ
δέν πούλω παλιά μου φυλλάδια με τήν
όκα, όπως κάνουν άλλα περιοδικά κι' ό-
λες οι έφημερίδες. Όσα περισσεύουν τά
φυλλά και τά κάνω τόμους. Γι' αυτό πολύ
σπάνια συμβαίνει αυτό πού συνέβη σε σένα
και σε λύπησε... Είπα δσα μου γράφεις
στον κ. Φαίδωνα πού σ' εύχαριστεί πολύ.
Γιά τόν διηγώ σου δέν θυμίζω μιά
ίσως περιμένει τή σειρά του.

Ό μπαμπάς σου είχε δικίο, Μύρτα Φλώ-
ρη' δέν έπρεπε να πάρη και φέτο λαμπά-
δα «με τούλια και στεφάνια», άπ' αυτές
πού παίρνουν τά μικρά παιδιά. Τώρα είσαι
άρκετά μεγάλη και τόν χρόνο, έλπιζω,
να μη γεννηθώ ζήτημα ούτε από σένα. Ό
καθηγητής σας τήν «Λαμπρή» σας τήν εί-
πε «Λαμπρά»: Ή, δέν πειράζει, πολλοί
τή λένε κι' έτσι. Ούτε σ' έμποδισε αυτό
να τή γιορτάσεις με χαρά κι' εύτυχία. Με
γιά ή φωτογραφική μηχανή και τόν περι-
βολάκι. Να ώρατες άσχολίες...

Εγκάρδια συγχαρητήρια, Κόκκινη Γα-
τούλα, γιά τόν προδιασμό τού μπαμπά,
και θερμότερες εύχαριστίες γιά τόν γενναίο
εσπάζωμα. Έστεϊλα στους τέσσερις νέους
μου φίλους τά φυλλάδια. Περιμένο να μου
γράψετε τήν άναχώρησή σου κι' έλπιζω πώς
και στη νέα σου διαμονή τόν εσπάζωμα
θά έξακολουθήσει. Και, είδα τί ώρατα πού
υποδεθήκατε στην πόλη σας τόν Βασίλειο.

Όρισμένοι, Χιόνι, άνεψιός σου εί-
ναι ένας από τούς πρώτους πού άνα-
νέωσι τή συνδρομή του γιά τόν...
1939. Περιττό να σου πώ πόσο με συγκί-
νησε τόν γράμμα σου, όπου είδα πώς δια-
τηρείται άκρια ή παλιά σου άγάπη σε
μένα, αυτή πού σε' ξανακάνει παιδί κάθε
φορά πού λαβαίνεις φυλλάδιο μου και, μ'
όλες σου τις άσχολίες, τόν διαβάζεις άπ' τήν
αρχή ως τόν τέλος. Γι' αυτό με λες και
«μαγισσα πού κάνει τούς ανθρώπους να έ-
νανεύουν». Με πολλή χαρά έπίσης
είδα πώς λογαριάζεις να έλθεις στην Έλ-
λάδα. Όταν θά είσαι στην Αθήνα, δέν θά
έξασες βέβαια νάρθηξ και στο γράμμα μου.

Κυματίζουσα Κυνόλεωνη, πέρασε
τόσο καλά τις διακοπές, ώστε δέν πρέπει
να παραπονιέσαι πού τά μαθήματα—φυσικό
γιά τόν τέλος τού χρόνου—είναι τώρα πε-
ρισσότερα. Μην ξεχνάς κιόλα πώς πλησιάζ-
ζουν κι' οι μεγάλες διακοπές. Είπα στον
κ. Φαίδωνα πώς, μιά μέρα πού ήσουν δύ-
σθυμη, ξαναβρήκες τή διάθεσή σου διαβά-
ζοντας κάποιο βιβλίο του. Όσο πηγαίνεις
ζώντας κάποια μαθήματα, ο μπαμπάς δέν μπο-
καλά στα μαθήματα, ο μπαμπάς δέν μπο-
ρεί να λή πώς τά παραμελείς γιά να δια-
βάξω άλλα πράγματα' όταν θέλη κανέ-
νας, βρίσκει καιρό γιά όλα.

Ό, ναι, πολύ εύχαριστημένη έμεινα κι'
από τόν σημερινό σου γράμμα, Ζακυνθι-
νούλα. Όλα μου τά λές, και τόσο δημο-
φιλ! Συγκινήθηκε κι' ο κ. Φαίδων με' αυτά
πού γράφεις γιά «έναν περπάτο στο Πόρτο
κάνενα ήσυχο δειλινό τού Αδωγούστου ή τού
Σεπτέμβρη». Και τόσο, ώστε άρχισε να
σκέπτεται σοβαρά πώς θά μπορούσε να πε-
ταχθώ ως εκεί γιά λίγες ήμέρες. Θά είναι
μιά μεγάλη εύτυχία να ξαναϊδω μετά τόσα
χρόνια τήν πατρίδα του, και θά τή χρω-
στά σε σένα πού τόν παρακίνησες.

Μικρή Βασίλισσα, σε εύχαρίζω πού
άργησες να μου γράψω, αλλά με τή συμ-
φωία να μου γράψω τώρα συχνότερα. Γιά
τό κομμάτι τής άδελφής σου δέν θυμίζω
άλλά γιάτί έσύ δέν μου στέλνεις και κανέ-
να κομμάτι; Δοκίμασε. Ή περιγραφή τής
έκδρομής στην Άνάδουσο, από τόν σημερι-
νό σου γράμμα, είναι τόσο ώρατα γραμμέ-
νη, ζωηρά, παραστατική, έξυπνη, πρωτό-
τυπη, ώστε με πείθει πώς έχεις και λογο-
τεχνικό ταλέντο. Έξερεις μάλιστα τί να κά-
μης; Αυτό τόν ίδιο θέμα να πάρης. Πι-
στέω να γίνω ένα πολύ ώρατο κομμάτι.
Πες στη φίλη σου πώς τήν περιμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Διακριτική, κ. (?)
Χαρπανέρα, κ. (άναμένετε).
Άνανέος. Ψευδώνυμων: Χιόνι, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Η ίκανοποίηση τής
μάννας» τής Άνεμόζαλης. Πολύ κοντό τόν
θέμα, ήθελε έξαιρετικά καλό γράμμα γιά
να γίνω άνεκτό. —Πρωτομαγιά, «Μεσα-
νυχτα», «Αυτογράφα» και «Ένα αντίο»
τής Αϊλίας. Άντικανονικά σταλμένα.

Ευχρίνονται (Έπειδή έχουν μαζευ-
θή πολλά κομμάτια έγκριμένων και με
τούς διάφορους διαγωνισμούς καθυστέρησε
ή δημοσίευσή τους, αναφέρω έδώ τά πα-
λαιότερα, ώστε να ξέρουν όλοι τά έστειλες
τήν εύχη τους: («Πώς θάβλεπα» τής Αρε-
λάς, «Τί ήταν» τού Ταξιδιώτη, «Σκληρό-
της» τού Συρισανού, «Χαμένες Έλπίδες»
τού Υδραίοπουλου).

Γενική υπενθύμιση: Έπνευμιζώ
στούς καλούς συνδρομητές πού μπορεί να τόν
έχασαν, και στούς νέους πού ίσως δέν τόν
έβρουν, ότι τον γιά τή Σ.Σ.Σ. μόνον ένα
κομμάτι μπορεί κανείς να στείλη και να
περιμένει τήν δημοσίευσή του ή τήν άπόρ-
ριφή του γιά να στείλη νέο, έκτός άν πε-
ράσουν δύο μήνες χωρίς να τόν ιδή ν' άνα-
φέρεται, όποτε μπορεί να έχη παραπέσει.
Σον τά κομμάτια πού στέλνεις γιά τή Σ.Σ.Σ.
δέν πρέπει να περνούν τά τρία τέταρτα τής
στήλης ή τόν πολύ τή μία στήλη. Έντελώς
έξαιρετικά, έπειδή ύπνηχε έλλειψη μι-
κρών, δημοσιεύθηκαν μερικά έντελέστερα
τώρα τελευταία. Έχω λάβει κομμάτια πού
θά έπιναν όλη τή Σ. Σ. Σ. άν δημοσιεύον-
ταν! Πώς είναι δυνατό να έγκριθώ; Να
έξερεις λοιπόν ότι κομμάτια πού δέν αντα-
ποκρίνονται σ' αυτούς τούς όρους θά άπορ-
ρίπτονται, δσα ώρατα κι' άν είναι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς **Ξανθῆς Χωριατοπούλου** (σοὺ ἔστειλα καὶ τὸ 20 φυλλάδιο· προφταίνεις, μὴν ἀνησυχῆς) **Βασίλειον τοῦ Βορέα** (ἐννοεῖται πῶς τὴν ἔραφα ὡς ἑσπάρθωμα δικό σου· φτάνουν 12-15 Ἀσκήσεις, ἀλλὰ νὰ τίς στείλῃς γρήγορα, γιατί ἡ προθεσμία τελειώνει) **Ραφαήλ** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδῃς σοὺ τὸ ἐνέκρινα· γιὰ τὸ παλαιό σου κομμάτι δὲν θυμοῦμαι· μὴ δὲν τὸ ἔλαβα; ἢ μὴ δὲν εἶχες τότε ψευδώνυμο καὶ δὲν μπορούσες νὰ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα;) **Διγλὴν** (περαστικά· ἔγραφα στὸ Μπάρι ρωτώντας γιατί τὸ Βιβλίο δὲν τὸ ἔλαβαν ἀκόμα δλοι· κι' ὅ,τι μοῦ ἀπαντήσουν θὰ σὰς πῶ) **Μ. Ν. Ραϊμόνδον** (τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ σὲ σένα) **Αὐγὴν** (αὐτό, καθὼς θὰ εἴδῃς, σοὺ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) **Παπουτασμένον Γάτον** (αὐτό, καθὼς θὰ εἴδῃς, σοὺ ἐνέκρινα· ἔστειλα Ὀδηγό καὶ δύο δεομίδες λυσόχαρτο· περιμένω) **Διακριτικὴν** (χαίρω ποὺ ἀποφάσεις νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνησιν· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδῃς, σοὺ ἐδίαιξα· ἀφοῦ ἡ ἴδια τὸ ἐπρότεινες μὲ τὰλλα, εἶπα πῶς θὰ σοὺ ταϊράζῃ. . .) **Κυκλαμίδαν** (ἔλαβα τὴ Συλλογὴν σου) γιὰ τὸ Βιβλίο τοῦ Μπάρι ἰδὲς παραπάνω) **Β. Ν. Μαϊόπουλον** (Ὀδηγὸν ἔστειλα) **Ξανθὸν Ναύαρχον**, **Χρυσόθεμιν**, **Χιονισμένην** **Ελάτην** κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου θὰπαντήσω τὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων· Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἰουλίου.

326. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο κάποιος σύνδεσμος,
Τάλλο φορεῖς στὴ μέση,
Τὸ ρούχο μὴ σοὺ πέση.
'Αντωνυμία τὸ τρίτο μου·
Καὶ τ' ὅλο μου θὰ κάμη
Παμμέγιστο ποτάμι

327. Στοιχειόγραφος
Φήμεν ἀπέκτησεν αἰώνια,
Στά καλά τῆς Ρώμης χρόνια.
'Ενα γράμμα του ἀν τοῦ σβύσης,
Κάποιον μῆνα θάπαντήσης.

328. Ἀναγραμματισμός
'Επίσημος Ρωμαῖος,
'Απειραχτο ἀν μάφης·
'Αγιάζω στιγμιαίως
'Αν μάναγραμματίσης.

329. Δημῶδες Δίνιγμα
'Απὸ κάτω στὸ πλακάκι
Κάθεται τὸ Νικολάκι
Πόδια ἔχει, χέρια ἔχει,
Κεφαλὴ κι' οὐρὰ δὲν ἔχει.

330. Ἀσθήρ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

331. Κρυπτογραφικόν
1234567837 = Ἀρχαῖος συγγραφεύς.
2837 = Χρονικόν.
351537 = Ὄρα.
46537 = Φωτιστικόν.
526 = Θεά.
62837 = Πτηνόν.
7856837 = Ἑθνικὴ δύναμις.
865737 = Ἀρχαία πόλις.

Σκλαβωμένο Νησί

332-336. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεὺ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ποίημα, ἔκτος, φόρος, ἀποχή, ἀηδὼς.
Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
337. Διπλὸ Κεφάλι
Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελοῦν ἀρχαῖον φιλόσοφον:

Ἴος, Αἴμος, λύσις, ἔλος, μέγα, ὅσος.
Γαλανομάτα
338-342. Φωνηεντόλιπα Παραγγέλματα
1. Πονν-τι. 2. φμς-σθ. 3. χν-χρξ. 4. Δλν-φβ. 5. Κκς-πχ.

343. Γεῖφος

ω ι γεν ι Τόκοι
ι γεν ι Ν Κως Φ λ :: οφ ::

Ντέτεκτιβ·Φάντασμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 11.

134. Μήνυσις (μὴν, Ἴσις).—135. Ποινὴ (πῖ, νῖ), — 136. Κῶς-πῶς. — 137. Ἡ τρύπα. — 138.

ΚΙΚΕΡΩΝ 139. **ΚΑΡΠΕΝΗΣΙ**
ΙΚΑΡΙΑ ('Απέννινα, Ρενάν,
ΚΑΛΩΣ Πάρις, εἰρήνη, νάρκη,
ΕΡΩΣ ἡπαρ, σκαπάνη, Ἰκα-
ΡΙΣ ρία). — 140-144. Διὰ
τοῦ Ρ: **πόρος, ῥῆμα,**
ΩΑ **Σάρος, ροῦς, καιρός.**
Ν — 145. **ΕΙΜΑΙ ΔΙΑ-**

ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
στίχον ἐκ τῶν κάτω. Αἱ λέ-
ξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: **ΥΛΟ-**
τόμος. ὈΠΘς, ΛΑΣκαρῶτος. ΛΑΣ
ΙΑΠωνία, ΑἰΔηρῶς, ΕἰΜαρ-
μένη), 146. Οὐαί τοῖς ἡττημέ-
νοις. — 147. Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ
γένει (πῖ ἐπ' ε, ρου ἐπὶ γε, νῖ)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δοχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἀρραφὸς δοχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937 τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) ἀρραφὸς δοχ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ἀρραφὸς καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 35 ἐπίσης ἀρραφὸς.

Τύποις Σ. Σεργιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΔΗ' — 447)

Πολυαγαπημένη μας **ΓΑΚΙΝΘΙΣ**, γιὰ τὴν γιορτούλα σου μύριες καρδιόγαλτες εὐχές. — **Κυκλαμιά, Ξανθὸς Ναύαρχος**

(ΔΗ' — 448)

Μουσελέν, διατί μὲ ἔξασες; Ἀνυπομονῶ **Ξανθὴ Ὀρειδάτιδα**, θάπαντήσης; **Μικρὸς Κόμης**

(ΔΗ' — 449)

Ρόμπερ Τεύλορ, γιατί δὲν ἀπαντᾷς: **Ντανιέλ-Νταριέ**

(ΔΗ' — 450)

Διαπλασόπουλα! Δεχόμαστε Μέλη καὶ Ἀντιπροσώπους! Προσέξτε!!
ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΑΣ

(ΔΗ' — 451)

Ερρίκος ντ' Ἀλπαρέ: ὁφρῆσις ἐξηθεσ-
νημένη: Ἡ Νηρηΐς δὲν εἶναι Μίνα
Καραγιαννοπούλου. (Διάπλ. Βεβαιότατα). **Νηρηΐς**

(ΔΗ' — 452)

Εξυπνόβλακα, πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε
Ἔνα τετραδιάκι σου. — Σιδηροῦς Δοῦξ

(ΔΗ' — 453)

Μέφιστε, χίλιες καρδιόγαλτες εὐχές
στὴν γιορτὴν σου. Χαίρεισιν οὖν στὴν
Καλλιθέα. Μαρκησία τῆς Χάριτος

(ΔΗ' — 454)

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΙΔΡΥΕΤΑΙ
ΣΥΓΓΛΩΓΟΣ.

(ΔΗ' — 455)

Εὐχομαι στὸ ἀγαπητό **Νευρόσπαστο**
γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ χρόνια πολλὰ πολλὰ
καὶ πολλὴ πολλὴ εὐτυχία.

(ΔΗ' — 456)

Μάτα Ρέβα, ἰα ὄρανα. — Διπρόσωπη,
ἀλληλογραφούμε; Μὲ θυμῶσαι φαν-
τάζομαι. Ἴσις

(ΔΗ' — 457)

Γνωστοποιῶ ὅτι: Ὀδύμειαν ἀπολύτως
σχεδὸν ἔχω μὲ τὸ Ὑδραίουπουλο (Διάπλ.
Βεβαιότατα). Σαχίνης

(ΔΗ' — 458)

Κυρίαρχε Διαπλασόκοσμου, δὲν λέγομαι
Κολοκοτσά. (Διάπλ. Βεβαιότατα). Ἀ-
νορθόγραφος εἶσαι (!!) Δορελάῦ

(ΔΗ' — 459)

Οσοὶ θέλουν νὰ προμηθευθοῦν ποικί-
μισα ἀνδρικά Ἐξέτρα, ἃς ἀποταθοῦν
στὰς ἀδελφὰς ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Σῦμος.
— Αἱ δεσποινίδες **Καροταίρη καὶ Σπη-**
λιωτοπούλου παρακαλοῦνται δῶκε μὴ ὀ-
μιλῶσι δταν ἐδρίσκωνται στὰς ἐκκλησίας.
Μέφιστος, Μαρκησία τῆς Χάριτος.

(ΔΗ' — 460)

Στὸ «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ» περιμένουμε
ἀπὸ: «Ἀνοικτοκάρδους», «Ἀοτέρας»,
«Ράδιο Ἑλλάδα», **Εὐάννα, Βαλεντίνο, Δεῦ-**
λᾶ, Ταγκλίτα, Ἀγκάθι, Μπατόβεν, Ἀνε-
μοζάλη, Μερσεντιέ, Ζακκινθουλόα, Δευκὴ,
Ἀτιέ Ἰζάμ, Δορελάι, Σαρπηδόνα, Δοξα-
σμένο Ἀκρωτήρι, Πρόμαχο Ἐλευθερίας,
Τουκνίδα, Ταυρομάχο, Στέφανο Δόξη,
Ἀφροδία, Μπαμποῦ, Λαμαρτίνο, Δὸν
Ζουάν, Ὄσαρι, Ἀτρώπο, Τσάρεβιτς, Βα-
σίλισσα Νεφερτίτι, Σχορπίο, Βραβιλιάνα,
Αἰώνιο Θρόλλο, Γκάλικ, καὶ ἀπὸ Διαπλα-
σόπουλα-ες, Κωνσταντινουπόλεως, Χίου,
Κρήτης, Θεσσαλονίκης, Βόλου, Πύργου καὶ
τοῦ ἐξωτερικοῦ.

«ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

(ΔΗ' — 461)

Κερμάν: Μετὰ λύπης μου, λόγῳ πολ-
λῶν μαθημάτων, ἀδυνατῶ νὰλληλο-
γραφῶ.

Δορελάι